

LBRIS

We know
books

Cartea de față este o ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt produse ale imaginației autorului sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață ori nu, este întâmplătoare.

M. L. Rio, *Hot Wax*

Copyright © 2025 by M. L. Rio

All rights reserved.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Design copertă: Alexandru Popovici

Redactare: Casian Gămănuț

Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RIO, M.L.

Ceară fierbinte / M.L. Rio; trad. din lb. engleză și note de Bogdan Ghiurco. –

Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-38-5

I. Ghiurco, Bogdan (trad.; note)

821.111

M. L. RIO

CEARĂ FIERBINTE

Traducere din limba engleză și note
de Bogdan Ghiurco

2025

CUPRINS

PROLOG. STONE FRUIT	7
PARTEA 1. IMPERSONATOR	11
PAPA WAS A ROLLIN' STONE	13
WAKE UP, LITTLE SUSIE	25
HYMIN & STEALIN	47
MATERIAL GIRLS	61
BUT I LOVE YOU, SUZANNE	71
BABY, I'M A STAR	79
GUILT	91
BACKSEAT NOTHING	103
N FOR THE KILL	109
PARTEA 2. DON'T STOP THE ROT	125
THE PASSENGER	145
SUNSHINE STATE OF MIND	161
I AM THE D.J. AND I'VE GOT BELIEVERS	171
PATIENCE	187
ONE WAY OR ANOTHER	193
AS BAD AS ME	201
ROODOO IDOL	213
NUMBER ONE WITH A BULLET	227
I HATE MYSELF FOR LOVING YOU	237
NEW BLUES	243

PARTEA 3. HARD CANDY	253
IF YOU WANT BLOOD	267
STILL GOT THIS THING FOR YOU	285
POOL HALL RICHARD	291
NO MORE NO MORE	307
FUCKING INSTAGRAM	327
COLOR ME ONCE	335
NICE BOYS DON'T PLAY ROCK AND ROLL	343
 PARTEA 4. IDOLS IN THE FIRE	 363
SLIP OF THE TONGUE	383
ASK THE ANGELS	399
HOT HOT HOT!!!	405
ONCE UPON A TIME IN THE WEST	421
WILD DOGS	425
 PARTEA 5. DUST AND BONES	 431
GIMME DANGER	443
GIMME SHELTER	455
HOLD MY LIFE	467
BABY DID A BAD BAD THING	479
WHERE DO WE GO NOW BUT NOWHERE?	483
GOING TO CALIFORNIA	489
 MUȚUMIRI	 497

În colecția *Mysterious* ALICE au mai apărut:

Mick Herron, *Mărtoagele*

Hye-young Pyun, *Groapa*

M.L. Rio, *Schimbul de noapte*

Ashley Flowers, *Aici, doar oameni buni*

Mick Herron, *Leii au murit*

PAPA WAS A ROLLIN' STONE

1988. Țipătul telefonului străpunse ca pe un balon somnului lui Suzanne. Se foi pe canapeaua pe care ațipise ghemuită, zgomotul opac al străzii în miez de noapte pătrunzând în visele ei de la trei niveluri mai jos. Locuia cu părinții într-un apartament de o cameră, la ultimul etaj al unei case dărăpănate din cărămidă, în zona rău-famată a orașului Baltimore, care, de altfel, nu prea avea zone respectabile. Bețivanul care bântuia prin stația de autobuz se trezise deja și își zăngănea cana, agresând navetiștii cu un mârâit gutural care implora și amenința în același timp. Telefonul țipă din nou, strident ca un clopoțel școlar sau ca sirenele mașinilor de poliție care luminau cartierul în fiecare noapte de sâmbătă de parcă era 4 iulie. Suzanne se rostogoli și își îngropă fața în pernă, întorcând spatele lumii.

La al treilea țârâit al telefonului, răsunară ca răspuns tocurile înalte ale mamei ei, călcând apăsât pe hol. Pantofii erau o achiziție recentă, un rău necesar de când Nora își luase un al doilea serviciu, la raionul de bijuterii al magazinului Macy's. Țârâitul se opri brusc când ea ridică brutal receptorul telefonului fixat în perete. Suzanne și-o imagina fără să

deschidă ochii: telefonul prins între umăr și ureche, firul încolăcit în jurul gleznelor, traversând vijelios bucătăria, aruncând lucruri în geantă cu o mână și dând pe gât cafeaua cu cealaltă.

— Bună dimineața, nemernicule.

Deschise cu forță ușa frigiderului, făcând să zdrăngănească borcanele cu condimente.

— Sigur că da, mai ales la cinci dimineața, când fiica noastră încă doarme. Sau ai uitat și de ea?

Izbi cana în chiuvetă, improșcând cu cafea pereții cuvei. Suzanne se cuibări între perne. Nu voia să audă încă o dată jumătate din replicile unei gâlcevi care se repeta de trei ani de zile.

— Nu mă interesează nici unde ești, nici de ce. Contează doar că nu ești aici.

Tocurile Norei se opriră brusc din marșul furios prin bucătărie.

— *Skelly?*

Suzanne își trase pătura peste cap. Chiar și ea știa că numele acela nu trebuia rostit în prezența mamei. Skelly se făcea aproape întotdeauna vinovat de promisiunile încălcate de Gil, dar era totodată motivul pentru care tatăl ei avea acum o casă de discuri nouă și o șansă reală să intre pentru prima oară în topuri.

— Știi ceva? zise Nora. La început mi-am făcut griji din cauza femeilor care vă însoțesc în turnee, dar tu ți-ai găsit deja o amantă! Nimeni altul decât Eric, muistul ăla de Skillman.

Deschise fereastra cu un gest violent și bătu pachetul de Camel de podul palmei.

Suzanne știa pe de rost totercul ăla cu scuze și regrete. Așa decurgeau majoritatea dimineților de luni. Nora scutură scrumul în săpuniera spartă de pe pervaz, apoi expiră lung și încet. Fusese o fată cuminte până să îl cunoască pe Gil Delgado. Altădată râdea când spunea asta. Acum o spunea, dar nu mai schița niciun zâmbet.

— Nu, zise ea. Vino tu și spune-i. Lașule.

Trânti telefonul în furcă. Tocurile ei răsunară pe gresie până când pași pe covorul maroniu, aspru, care acoperea podeaua din sufragerie ca un strat de rumeguș. Suzanne nu schiță nicio mișcare până când nu simți mâna Norei pe umăr.

— Suzanne, draga mea, șopti ea.

Printr-un acord tacit, încă jucau jocul ăsta, prefăcându-se că Suzanne doarme.

— Îmbracă-te și spală-te pe dinți, da? Azi trebuie să luăm autobuzul.

Harta traseelor de autobuz a fost prima hartă pe care Suzanne a învățat-o pe de rost. Înainte de prima ei zi la Macy's, Nora o întinsese pe masă, luase din cana de pe blatul de bucătărie un creion cerat de-al lui Suzanne și trasese drumul de la școală până la mall cu un galben-aprins, ca lămâia, apoi acoperise pagina cu palma ca s-o verifice. *Unde urci? Unde cobori? Câte stații?* Spre deosebire de autobuzul elevilor care mergea doar până la școală și oprea exclusiv pentru copii, traseul autobuzului municipal țesea pânze colorate din Park Heights până în Pigtown. În scurt timp, cutele hărții au ajuns să formeze o rețea ca o tablă de șah care acoperea tot orașul. Fiecare pătrat important și drumurile dintre ele erau hașurate cu creioane cerate din cana de pe blatul de bucătărie sau cu bucați de creioane rupte în ghiozdanul burdușit al lui Suzanne.

A doua hartă pe care a memorat-o a fost planul mallului South Fork, un alt labirint geometric de blocuri și poligoane colorate. Intrarea cea mai apropiată de stația de autobuz era și cea mai îndepărtată de Macy's, iar traseul cel mai rapid între cele două trecea prin zona cu restaurante, urca scara rulantă, ocolea colțul și cobora iar, unde Suzanne trebuia să aibă grijă să se ferească de coada de la cinematograful. Dacă alerga destul de repede, putea să se strecoare printre rafturile cu încălțăminte, produse cosmetice și genți și să iasă în parcare tocmai în pauza de țigară a mamei, la 16:15. Nora îi dădea un dolar sau mai mult, dacă avea, și o întreba: *Cum a fost la școală?* Apoi o trimitea înapoi înăuntru să-și ia un suc sau o ciocolată și să-și găsească un loc în care să-și facă temele. Apoi, până venea ora să ia autobuzul spre casă, Suzanne avea tot timpul doar pentru ea.

În primele săptămâni, South Fork a fost pentru Suzanne ca un parc de distracții personal. Admira femeile în compleuri cu fuste și umeri impunători care urcau și coborau de pe taburetul croitorului, rotindu-se ca balerinele sau întinzând brațele ca niște acrobate, reflexiile lor învârtindu-se în zeci de direcții în oglinzile deformate, de bălci. Începea articolele vestimentare abandonate în cabinele de probă, într-un joc solitar de deghizare, se ascundea printre rafturile cu haine de blană și le mângâia mânecile de parcă erau încă vii și calde. Se furișa în sălile de cinema, de obicei alături de familia cu doi sau trei copii, când nimeni nu observa un copil în plus. Dar cel mai mult – asemenea cântecului unei sirene – o atrăgea magazinul de discuri. Muzica se revărsa pe coridoarele pavate, printre cumpărătorii care umblau încolo și-ncoace, conduși de obligații, distracții și impulsuri. Firma îi atrăgea privirea de fiecare dată când trecea pe acolo. MOST

WANTED RECORDS, scria pe ea, și Suzanne își dorea mai mult decât orice să intre în magazin. Din când în când, reușea să pună deoparte câțiva dolari, dar niciodată destui ca să își cumpere un 8-track sau o casetă. Însă adevărata problemă era tatăl ei.

Gil era întruchiparea muzicii. Chiar și în afara scenei, când nu cânta din tot sufletul pentru puținii susținători care își cumpărau bilete și pentru cei care intrau din întâmplare ca să bea ceva, să fumeze o țigară sau să piardă timpul, muzica îl urmărea ca fumul de eșapament. Fredona și fluiera, bătea darabana cu degetele de la mâini și de la picioare, scria versuri pe marginea șervețelilor cu care se ștergea la gură. Chiar și vocea lui avea un ritm aparte, un hureit sonor de rumba și son cubano, abandonând pe undeva prin Miami consoanțele, după ce își lăsase părinții la Havana, de unde plecase de tânăr, chiar mai tânăr decât era Suzanne în acel moment. Vorbea o engleză fără cusur, învățând să imite accentul actorilor din filme și îmbogățindu-și cunoștințele de gramatică și vocabular din paginile Bibliei și ale romanelor de duzină. Învățase muzica așa cum învățase limba: prin osmoză. Gil absorbea sunetul ca un burete și îl revărsa de îndată ce pășea în fața microfonului.

Dar muzica își pierde farmecul de fiecare dată când Gil pleca și, în ultima vreme, era mai mult pe drumuri decât acasă. Imediat ce închidea ușa în urma lui, Nora schimba postul de radio pe emisiuni de dezbateri sau oprea aparatul. Fără el, micuțul lor apartament devenea prea static și prea tăcut. Dar *plecările erau un lucru bun*, susținea Gil. Fiecare noapte pe drum însemna o noapte în care era plătit: dacă vindeau bilete, dacă nu erau trași pe sfoară și dacă nu se strica nimic. Noapțile norocoase erau totuși rare. Dar nu avea să fie mereu așa, era convins Gil.

— Nu-ți face griji, draga mea, îi spunea Norei și, ulterior, după ce ea mai crescuse, lui Suzanne. Voi ajunge cineva într-o zi. Îmi vei auzi vocea sau numele la fiecare colț de stradă. Și de fiecare dată când cineva va zice „Pune iar melodia aia”, ne vor intra bani în cont. Nu-ți face griji.

Dar Suzanne își făcea griji. De fiecare dată când trecea pe lângă Most Wanted, ciulea urechile, sperând să audă noua trupă, Gil and The Kills. Odată, intră chiar în magazin, convinsă că vocea din difuzoare era vocea lui. Inima îi bătea atât de tare, încât îi zvâcneau timpanele. O întrebă pe prima persoană care îi ieși în cale „Cine cântă melodia asta?”, dar fata ridică din umeri, zicând: „Cineva pe care nu-l știi”. Sau poate: „Cineva. Nu știi”. Suzanne era prea bulversată și jenată ca să mai întrebe și alți oameni. Gil o făcuse să creadă că să fii *cineva* însemna să fii cunoscut de toată lumea. După aceea, evită magazinul de discuri, rezistând atracției lui gravitaționale.

Locul ei preferat era magazinul de hobbyuri, de unde, cu cei câțiva dolari strânși cu grijă, își cumpăra o cutie de creioane cerate de fiecare dată când i se terminau. În toate după-amiezile era același casier, dar, spre deosebire de vânzătorii celorlalte magazine, el nu era niciodată prea ocupat ca să o salute și nici nu părea deranjat dacă nu cumpăra nimic. În spatele teighelei, o cafetieră bolborosea neîncetat, răspândind o aromă pe care ea o cunoștea prea bine, fiindcă mirosea ca acasă. Note de pigmenți bruni, ciocolată neagră și parfulul lui Gil. Începuse să bea cafea de îndată ce renunțase la lapte. Era în sângele ei, îi spunea el, tare, neagră și dulce. Norei nu îi plăcea ideea, insistând că îi afecta creșterea. Și așa era prea scundă pentru vârsta ei.

Dar statura își avea avantajele sale. Dacă ar fi avut picioarele mai lungi, n-ar fi reușit să se ghemuiască în colțul ei preferat din spatele magazinului, în locșorul gol dintre aparatele foto și automobilele în miniatură. Învățase numele și abțibildurile mașinilor colorate ca niște acadele și avea o preferință clară pentru cele galbene, care semănau cu Blondie: Fordul Ranchero mare și zgomotos care îl răpea pe Gil și îl aducea înapoi acasă. Răsfoia atlasele cu râuri șerpuitoare, granițe de comitate și drumuri de țară, neîngrădite de cutele hârtiei. Când întâlnea un nume cunoscut, un loc pomenit de Nora sau în care urma să cânte Gil, urmărea fiecare drum până la Baltimore și se întreba cât dura oare o călătorie de șase sute cincizeci de kilometri din Ohio până acasă.

Conducea în imaginație fiecare mașină și străbătea fiecare centimetru de pe hartă. Traversa podul Golden Gate la volanul unui Mustang roșu și se plimba pe străzile cu palmieri din Palm Beach într-un Ferrari albastru-electric. În fiecare vis cu ochii deschiși, purta o cameră foto, exact ca Nora pe vremuri. Nora renunțase la fotografie, așa cum renunțase să mai asculte muzică și să râdă la propriile glume, dar Suzanne simțea în continuare impulsul de a face poze imaginare pe care Rand McNally să le tipărească în atlasul de anul viitor. Aici visul se destrăma. Mașinuțele de jucărie nu o puteau duce mai departe, iar toate camerele foto din magazin erau închise în vitrine... Cu o singură excepție. Un Polaroid 640, cu un curcubeu pe cutie. Dacă își făcuse corect calculele și punea deoparte toți banii pentru pachetul cu mâncare, putea să-și cumpere camera de ziua ei.

Când acea zi veni în sfârșit, Suzanne stivui monedele și bancnotele mototolite pe teigheaua casierului.

— Sunt destui, spuse ea. I-am numărat.

Casierul o privi nedumerit.

— Destui pentru ce?

— Pentru cameră.

Rosti poticnit cuvintele, dându-și seama că era prima oară când își exprima dorința cu voce tare. Își dorea curcubeul acela și amintirile colorate pe care i le promitea.

— Polaroidul. E ziua mea astăzi.

Bărbatul din spatele tejghelei îi zâmbi.

— Câți ani împlinești?

— Zece.

— Să trăiești! Zece ani este o vârstă importantă. Acel 640 te aștepta, se pare, dar vei avea nevoie și de film.

La asta nu se gândise. Nu știa că pachetul nu conține toate cele necesare. Casierul luă o rolă de film de pe grătarul metalic de lângă tejghea. Polaroid 600. Fusese acolo tot timpul... Mărimea potrivită, forma potrivită.

— Pot să mă întorc, spuse ea, cu ochii deja plini de lacrimi. Peste două săptămâni voi avea...

— Ah, zise el. Nu ți-am spus? Primești gratis o rolă de film dacă e ziua ta.

Suzanne îl privi cu suspiciune, adulmecându-i intențiile. Nora o învățase să fie atentă cu străinii generoși. Ce i-ar putea cere în schimb? Dar casierul nu-i oferă răgazul să își pună întrebări. Împinse cutia spre ea.

— E o ofertă limitată, ar fi bine să n-o ratezi.

N-a trebuit să-i spună de două ori. Suzanne a rupt-o la fugă până la Macy's, prea entuziasmată ca să mai simtă strânsoarea tenișilor Keds vechi de un an și usturimea bătăturilor din călcâie care se rupeau, se decojeau și se deschideau iar și iar, fără să se vindece vreodată cu adevărat. Se furișă printre cumpărători și paznici, găfâind, până ajunse la tejgheaua cu

parfumuri. Raionul de bijuterii o ameți și mai tare cu vârtejul prismatic al vitrinelor sale. În cele din urmă, se trânti pe soclul unui manechin care ținea o umbrelă Gucci ca pe o spadă. Acela era locul lor de întâlnire la sfârșitul fiecărei zile. Nora o avertizase pe Suzanne să nu vină până la tejgheaua ei, pentru că nu era „un loc potrivit pentru copii” și șeful ei nu era de acord.

Rămase acolo mult timp. Scoase Polaroidul din rucsac și îl așeză grijuliu în poală ca pe un animăluț de companie. Citi instrucțiunile, cuvânt cu cuvânt, și nici nu observă când trecu o jumătate de oră. Apoi magazinul începu să se golească: femeile împovărate de pungii dădeau buzna spre ieșire, luându-și la revedere și glumind că trebuiau să ajungă acasă înaintea soților, ca să ascundă cumpărăturile și să încălzească cina. Suzanne căută cu privirea un ceas, dar nu zări niciunul, așa că întinse gâtul ca să vadă afară prin ușile care se deschideau și se închideau întruna, înțelegând, după culoarea cerului – roz garoafă și roșu indian –, că Nora întârzia.

Băgă aparatul foto înapoi în cutie, cutia în rucsac și coborî de pe soclu. Se strecură cu grijă printre vitrine, căutând un angajat sau pe cineva cu un ceas, dar zona de vânzări se golise deja. Primul om pe care îl zări stătea de vorbă chiar cu mama ei. Purta o cămașă albastră și pantofi maro, lucioși, cu ciucuri. Ochelarii cu rame de baga îi conturau chipul pătrățos, care zâmbea binevoitor. Cuvintele lui o făcură pe Nora să izbucnească într-un hohot de râs – un hohot sincer, nestăpânit, pe care ea încerca să îl ascundă cu palma. Dar nu reuși decât să își întindă rujul și apoi rimelul când se șterse la ochi. Nora nu râdea niciodată așa și acum era atât de frumoasă, încât Suzanne se opri și o privi. Și bărbatul o privea, o privea de parcă nu mai văzuse femeii în viața lui.